

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 18.609 van 13 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X,
X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van ex-Joegoslavische nationaliteit te zijn, op 3 juli 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 28 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op basis van artikel 9 derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partijen ter kennis gebracht op 4 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2008.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat B. HERMAN en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 juni 2001 verklaren verzoekers zich vluchteling.

Hun aanvraag wordt onvankelijk verklaard en op 27 juni 2002 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissingen tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 25 september 2002 neemt de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de beslissingen waarbij aan verzoekers de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling wordt geweigerd.

Op 20 november 2002 wordt aan verzoekers bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Bij arrest van de Raad van State nr. 150.928 van 3 november 2005 wordt het beroep tegen deze beslissingen verworpen.

Op 17 maart 2003 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 25 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 16 november 2006 verklaren verzoekers zich opnieuw vluchteling.

Op 4 december 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 21 februari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissingen van weigering van verblijf.

Op 31 mei 2007 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 28 april 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds mei 2001 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlands geleerd hebben en spreken, dat verzoekster een cursus socioculturele integratie gevolgd heeft, dat verzoeker een getuigschrift voor beroepsopleiding in de bouwsector voorlegt, dat hun kinderen spelen in de speelpleinwerking en Kids, dat verzoekers een huurcontract voorleggen, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 25.09.2002 met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hen betekend op 10.10.2002. Op 28.10.2002 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt, hen betekend op 20.11.2002. Op uiterlijk 19.12.2002 dienden betrokkenen het grondgebied te verlaten, doch verkozen ze geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Op 16.11.2006 dienden betrokkenen

een tweede keer asielaanvraag in bij DVZ. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 23.02.2007, met een bevestigende beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hen betekend op 26.02.2007. Betrokkene verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures - namelijk respectievelijk iets minder dan 1 jaar en 4 maanden en iets meer dan 3 maanden - waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

De vermelding van de vermeende schending van de meest elementaire rechten, zoals recht op leven, recht op vrijheid en recht op lichamelijke en psychologische integriteit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen persoonlijke bewijzen voorleggen dat deze rechten daadwerkelijk geschonden zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat hun leven en persoonlijke vrijheid daar nog steeds ernstig in gevaar is, doch zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet kunnen terugkeren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

De verwijzing naar de stukken die op de problematische situatie van Kosovo wijzen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Deze stukken gaan immers over de algemene toestand in Kosovo en betrokkenen leveren geen persoonlijke bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn.

Het feit dat hun oudste kind, S., hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ondertussen is H. ook al aan een schoolplichtige leeftijd gekomen, maar ook hier geldt het feit dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook hier behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Hun zoontje, M., is jonger dan 6 jaar, waardoor hij niet schoolplichtig is in België. (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916) Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 26.02.2007 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat als volgt luidt:

"Enig middel:

Schending van de Algemene Beginselen van Behoorlijk Bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel.

In de bestreden beslissing wordt bij het weigeren van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in hoofdorde gesteld dat verzoekers "geen buitengewone omstandigheden" aantonen, waardoor de gewone procedure niet zou gevolgd moeten worden.

Zo stelt de Minister dat noch de aangevoerde integratie-aspecten, noch het langdurig (illegaal) verblijf in België op zich geen elementen zijn die een terugkeer (en een 'normale' aanvraag) onmogelijk maken.

Dat is echter niet wat verzoekers in hoofdorde naar voor schuiven.

Zij verwijzen immers heel specifiek - en met uitgebreid stukkenmateriaal- naar de situatie van de Gorani in het algemeen, toegespitst naar die van henzelf.

In dat verband stelt de Minister - en dat lijkt de facto en de jure de kern van zijn stellingnames - bij herhaling dat verzoekers "geen persoonlijke bewijzen" leveren (zelfs geen "begin van bewijs") van het feit dat hun leven in hun thuisland mogelijk in gevaar zou zijn. [Opmerkelijk hierbij is wel dat de Minister - in tegenstelling tot de motivering uit de eerdere weigering tot machtiging van verblijf daterend van 25 oktober 2005 - niet langer verwijst naar resolutie 1244 van de UN-veiligheidsraad van 10 juni 1999 en naar het in mei 2001 in Kosovo gesloten vredesakkoord. Daaruit kan afgeleid dat (waarschijnlijk o.a.

tengevolge van de mediaberichtgeving mbt de regio) hij toch ingezien heeft dat de situatie voor minderheidsgroepen in Kosovo (zoals de Gorani) veel minder rooskleurig is dan aanvankelijk aangenomen.]

Nog afgezien van de vele internationale berichten nopens de hachelijke situatie van de Gorani in het algemeen, faalt deze stelling naar recht, minstens is zij onzorgvuldig te noemen.

Immers hebben verzoekers steeds verwezen naar strikt persoonlijke aspecten, o.m. het feit dat de Heer I.H. verplicht gemobiliseerd is geweest in het Servisch leger en naar diens politieke activiteiten.

Deze elementen kunnen minstens als een 'begin van bewijs' beschouwd worden (wat de Minister stelt in casu niet voorhanden te zijn). De Minister is echter op geen enkel ogenblik ingegaan op deze specifieke argumenten, wat zowel ingaat tegen het beginsel van zorgvuldigheid en precisie als tegen de verplichting om zijn beslissing accuraat te formuleren en te motiveren.

Ook de vermelding in fine dat "betrokkenen geen enkel nieuw element [toevoegen] aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten", houdt natuurlijk geen steek. De finaliteit en het juridisch karakter van een asielprocedure en een regularisatieprocedure zijn immers per definitie verschillend.

Het enige middel is bijgevolg ernstig."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel onontvankelijk is wat de aangevoerde schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht betreft. Ten overvloede voegt verwerende partij toe dat verzoekers zelf de verantwoordelijkheid dragen voor de situatie waarin zij zich thans bevinden omdat zij zich al zes jaar illegaal in het Rijk bevinden en hun kinderen al die tijd hebben laten integreren, Nederlands leren en naar school gaan, en dat het aan verzoekers toekomt om de beweerde onveilige toestand in hun land van herkomst te bewijzen. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de asielmotieven van verzoekers reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielaanvraag en dat verzoekers niet aantonen dat zij niet terug kunnen naar het land van herkomst, zodat verzoekers kritiek derhalve feitelijke grondslag mist.

2.3. In de repliekmemorie zetten verzoekers uiteen dat zij specifiek hebben aangegeven dat het motiverings- en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn geschonden en op welke manier zulks gebeurd is. Zo wordt in het verzoekschrift verwezen naar het weinig actueel en achterhaald karakter van de informatie aangaande de situatie van minderheidsgroepen in Kosovo en in het bijzonder deze van de Gorani, en naar het feit dat de minister op generlei wijze de actuele informatie aangebracht door verzoekers evalueert. Ook het feit dat de minister niet antwoordt op de aangebrachte persoonlijke aspecten, maakt een schending uit van de motiveringsplicht.

2.4. Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister van Binnenlandse Zaken of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of

consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, zoals dit gold ten tijde van de aanvraag, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen. Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoekers voerden in hun aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“B.I. Buitengewone omstandigheden

B.I.1. Verzoekers zijn afkomstig uit Kosovo, meer bepaald uit het dorp K. in de gemeente D.

Verzoekers kunnen onmogelijk terugkeren naar Kosovo om aldaar hun aanvraag in te dienen omdat hun leven en persoonlijke vrijheid nog steeds ernstig in gevaar is.

Verzoekers behoren tot de etnische minderheidsgroep van de GORANI in Kosovo. Zij zijn moslim (stukken 7 tot en met 9).

Verzoeker is lid van de Partij voor Democratische Aktie in Kosovo en van de Democratische Partij Vatan (stukken 8 en 9).

Verzoekers wensen te wijzen op de nog steeds problematische situatie van de GORANI-minderheid in Kosovo (stukken 10 tot en met 17).

Verder wensen verzoekers te verwijzen naar de problemen die verzoeker heeft ondervonden door zijn gedwongen algemene mobilisatie door de Serviërs waardoor de etnisch Albanese bevolking van D. hem, en dus ook zijn gezin, beschouwen als een vijand (stukken 18 en 19).

Dat de etnisch Albanese bevolking van D. de GORANI verafschuwen, mag blijken uit de incidenten in D. waarbij de GORANI nog steeds het slachtoffer zijn van talrijke discriminaties (stukken 10 tot en met 17).

Bij verzoekers komt daarbij nog dat zij, naast het feit dat zij GORANI zijn waardoor zij al worden gevisieerd, door de (gedwongen) militaire dienst van verzoeker nog meer worden gevisieerd. Verzoeker heeft nog contact met zijn ouders in D. en uit hun mededelingen blijkt dat verzoeker bij de etnisch Albanese bevolking van D. nog steeds staat geboekstaafd als "de vijand".

B.I.2. Tevens dient erop te worden gewezen dat de verzoekers drie minderjarige kinderen hebben. Dochtertje S., hoewel zij geboren is in Kosovo, kwam in België binnen toen zij nog geen jaar oud was en is thans bijna 7 jaar. Zoontjes H. en M., beide geboren in België, zijn thans 5 jaar en 7 maanden, respectievelijk bijna 4 jaar.

Alle drie de kinderen kennen veel beter Nederlands dan Servo-Kroatisch en hebben geen enkele voeling, laat staan dat ze die ooit hebben gehad gelet op hun zeer jonge leeftijd, met de Kosovaarse samenleving. De enige sociale en culturele omgeving die zij kennen is de Belgische.

Immers, dochtertje S. heeft zowel de tweede als de derde kleuterklas gedaan en gaat thans naar het eerste leerjaar (stukken 27 tot en met 29). Zoontje H. heeft zowel het eerste als de tweede kleuterklas gedaan en gaat thans naar de derde kleuterklas (stukken 30 tot en met 32). Zoontje M. gaat thans naar de eerste kleuterklas (stuk 33).

Verzoekers leveren voor hun kinderen steeds de nodige inspanningen opdat zij zoveel mogelijk buitenshuis deelnemen aan allerhande sociale activiteiten (stuk 34). Uit de verklaring van M.VP. blijkt immers dat de ouders erop staan dat hun kinderen deelnemen aan alle schoolse activiteiten. Tijdens de zomervakanties gaan de kinderen spelen bij Speelpleinwerking en Kids te Antwerpen, waaruit eveneens blijkt dat de ouders er alles aan doen om hun kinderen zoveel mogelijk sociale contacten te laten onderhouden met andere Belgische kinderen.

Kinderen op deze cruciale leeftijd terugsturen, zal zeker en vast bij hen psychologische problemen veroorzaken, laat staan culturele en taalkundige.

B.I.3. Indien verzoekers dienen terug te keren om hun aanvraag te doen volgens de procedure van artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet, vrezen zij een ernstige schending van hun (en van hun minderjarige kinderen) meest elementaire rechten, waaronder het recht op leven, het recht op vrijheid en het recht op lichamelijke en psychologische integriteit.

Gelet op het voorgaande, bevinden verzoekers en hun minderjarige kinderen zich bijgevolg in de onmogelijkheid om een aanvraag tot machtiging om verblijf, in toepassing van artikel 9, lid 2 van de Vreemdelingenwet, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in hun land van herkomst.

De situatie van verzoekers en hun minderjarige kinderen getuigt dan ook van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9, lid 3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers hebben aldus geen andere mogelijkheid dan hun aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan 3 maanden wegens buitengewone en humanitaire omstandigheden in te dienen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, in casu Antwerpen."

In de bestreden beslissing wordt hierop het volgende geantwoord (samengevat):

- De elementen van integratie verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van deze wet.

-Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing 'niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Er werd hen een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Op uiterlijk 19.12.2002 dienden betrokkenen het grondgebied te verlaten, doch ze verkozen geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijven sindsdien illegaal in België. Op 16.11.2006 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 23.02.2007, met een bevestigende beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, hen betekend op 26.02.2007. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures - namelijk respectievelijk iets minder dan 1 jaar en 4 maanden en iets meer dan 3 maanden - waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kunnen beschouwd worden.

- De vermelding van de vermeende schending van de meest elementaire rechten, zoals recht op leven, recht op vrijheid en recht op lichamelijke en psychologische integriteit kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen geen persoonlijke bewijzen voorleggen dat deze rechten daadwerkelijk geschonden zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst.

- *Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat hun leven en persoonlijke vrijheid daar nog steeds ernstig in gevaar is, doch zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet kunnen terugkeren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet aanvaard werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.*
- *De verwijzing naar de stukken die op de problematische situatie van Kosovo wijzen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden. Deze stukken gaan immers over de algemene toestand in Kosovo en betrokkenen leveren geen persoonlijke bewijzen dat hun leven in gevaar zou zijn.*
- *Het feit dat hun oudste kind, S., hier naar school gaat, kan niet beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ondertussen is H. ook al aan een schoolplichtige leeftijd gekomen, maar ook hier geldt het feit dat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Ook hier behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Hun zoontje, M., is jonger dan 6 jaar, waardoor hij niet schoolplichtig is in België. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van hun kinderen slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Sinds 26.02.2007 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.*

Verzoekers uiten in het middel kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voeren bijgevolg de schending van de materiële motivering aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna : de Raad) toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de hierboven opgesomde elementen van de aanvraag en van de bestreden beslissing, blijkt dat verwerende partij heeft geantwoord op alle elementen van de aanvraag van verzoekers.

Verzoekers voeren in het middel aan dat zij in de aanvraag heel specifiek en met uitgebreid stukkenmateriaal verwijzen naar de situatie van de Gorani in het algemeen en toegespitst op henzelf. Verzoekers voeren aan dat het onzorgvuldig is te stellen dat zij geen persoonlijke bewijzen leveren, zelfs geen begin van bewijs. Zij hebben immers steeds verwezen naar strikt persoonlijke aspecten, ondermeer het feit dat eerste verzoeker verplicht gemobiliseerd is geweest in het Servisch leger, en naar eerste verzoekers politieke activiteiten. Verzoekers menen dat deze elementen minstens als begin van bewijs dienen te worden beschouwd. Verzoekers zetten nog uiteen dat het motief “betrokkenen (voegen) geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten” niet steekhoudend is omdat de finaliteit en het juridisch karakter van een asielpcedure en een regularisatieprocedure per definitie verschillend zijn.

Betreffende de kritiek van verzoekers op het niet aanvaarden van “persoonlijke bewijzen” en het “begin van bewijs”, wordt vastgesteld dat verzoekers in hun aanvraag verwezen naar hun behoren tot de etnische minderheidsgroep van de Gorani, die nog steeds problemen zou hebben in Kosovo en het slachtoffer is van talrijke discriminaties, zoals blijkt uit de incidenten in D., dat eerste verzoeker lid is van twee partijen, en dat hij wordt gevisieerd door de etnisch Albanese bevolking omdat hij gedwongen gemobiliseerd werd door de Serviërs. Als bijlage bij

hun aanvraag voegen verzoekers verklaringen toe betreffende het behoren tot de Gorani-minderheid, omtrent het lidmaatschap van eerste verzoeker van de SDA en de DSV, kopieën van persberichten over aanslagen, kopieën van openbare mededelingen van de DSV/SDA, een kopie van een oproepingsbrief en een kopie van een verklaring van het leger. In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *“Betrokkenen beweren dat zij onmogelijk kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omdat hun leven en persoonlijke vrijheid daar nog steeds ernstig in gevaar is, doch zij leggen geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat zij niet kunnen terugkeren volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet aanvaard werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties”*.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekers in België verblijven sedert 2001 en uit de stukken die verzoekers als bijlage bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf hebben gevoegd, blijkt dat dit voornamelijk algemene informatie betreft (behalve het lidmaatschap van eerste verzoeker en de oproepingsbrief). Het is niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat verzoekers geen persoonlijke bewijzen voorleggen dat hun leven en persoonlijke vrijheid in gevaar zijn in hun land van herkomst.

Wat het lidmaatschap van eerste verzoeker en de oproepingsbrief betreft, evenals de elementen die verzoekers reeds naar voor hadden gebracht tijdens hun asielaanvraag, argumenteren verzoekers terecht dat het toepassingsgebied van artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet verschilt van het toepassingsgebied van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

De Raad stelt echter vast dat verwerende partij zich niet beperkt heeft tot een verwijzing naar de asielpcedure, doch daarnaast ook stelt dat verzoekers geen persoonlijke bewijzen voorleggen dat hun meest elementaire rechten daadwerkelijk geschonden zouden worden bij een terugkeer naar het land van herkomst, dat zij geen persoonlijke bewijzen aanbrengen dat hun leven en persoonlijke vrijheid ernstig in gevaar is in hun land van herkomst, en dat de verwijzing naar de stukken die op de problematische situatie van Kosovo wijzen, de algemene toestand betreffen en geen persoonlijk bewijs opleveren dat het leven van verzoekers in gevaar is.

Wat de persoonlijke problemen van eerste verzoeker betreft als gevolg van zijn verplichte mobilisatie, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 25 september 2002 en de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 21 februari 2007, dat deze elementen reeds naar voor werden gebracht tijdens zijn asielaanvragen en als dusdanig behandeld. Deze beslissingen zijn definitief geworden en verzoekers beroepen zich op deze elementen zonder een nieuw element toe te voegen, zodat het niet kennelijk onredelijk is om te verwijzen naar het oordeel van de bevoegde instanties inzake de specifieke problemen van verzoeker.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, afdoende en pertinente motieven. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing steunt op correcte

